

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
«ОДЕСЬКА ЮРИДИЧНА АКАДЕМІЯ»

Часопис ЦИВІЛІСТИКИ

НАУКОВО-ПРАКТИЧНИЙ
ЖУРНАЛ

Випуск 9

Одеса–2010

отношениях, которые регулируются другими отраслями права. Например, отношения между пенсионерами и районными и городскими управлениями социальной защиты населения, которые выплачивают ему пенсию. Н.Д. Егоров в качестве такого признака выдвигает взаимооценочный характер отношений, регулируемых гражданским правом [23]. Данный признак характерен не только для отношений, регулируемых гражданским правом. Он имеет место и в налоговых отношениях. Лицо, подающее декларацию о доходах, оценивает их. Оценка этих доходов производится и налоговой администрацией. Однако, здесь нет отношений равенства сторон. Таким образом, перечисленные признаки присущи имущественным отношениям, регулируемым гражданским правом, но ни один из них не может быть признан решающим критерием для отграничения имущественных отношений, регулируемых гражданским правом, от имущественных отношений, регулируемых другими отраслями права. Представляется, что решающим специфическим критерием, позволяющим отграничить имущественные отношения, регулируемые гражданским правом, от имущественных отношений, регулируемых другими отраслями права, является имущественная самостоятельность субъектов, т.е. участники имущественных отношений, регулируемых гражданским правом, выступают как обладатели обособленного имущества, самостоятельные товаровладельцы [24]. В ст. 1 проекта ГК Украины отмечено, что гражданские отношения основаны на юридическом равенстве, свободном волеизъявлении, имущественной самостоятельности их участников, в том числе отношения, которые складываются в сфере предпринимательства.

Предметом гражданского права Украины являются не только имущественные отношения, но и личные неимущественные отношения. Личные неимущественные отношения, в соответствии с действующим ГК, можно разделить на две группы: личные неимущественные отношения, связанные с имущественными, и личные неимущественные отношения, которые непосредственно не связаны с имущественными, но при их нарушении могут возникнуть невыгодные личные и имущественные последствия как для носителя этого права, так и для правонарушителя. Например, в результате нарушения права предприятия на деловую репутацию уменьшился спрос на его продукцию. Предприятие вправе требовать опровержения порочащих сведений и возмещения материального и морального вреда.

Для этих групп отношений характерным является, что они не имеют непосредственного экономического содержания; предметом их являются

личные неимущественные блага: имя, честь, достоинство, деловая репутация, личная жизнь, авторство на произведения литературы, науки и искусства, свобода передвижения, выбор профессии и рода трудовой деятельности и т.п. Все эти блага неотделимы от личности. Ряд из них связан с индивидуализацией личности (имя, честь, достоинство, деловая репутация, фирменное название). Ряд личных неимущественных прав принадлежит не только физическим, но и юридическим лицам. К личным неимущественным правам, субъектом которых могут быть юридические лица, в частности, относятся, право на честь, достоинство, деловую репутацию, фирменное название, производственную марку, товарный знак, право на занятие литературным, научным и техническим творчеством. В первую группу отношений входят отношения, направленные на обеспечение свободы литературной, художественной, научной и технической деятельности (ст.54 Конституции Украины). В результате этой деятельности возникает право авторства на произведения науки, литературы и искусства.

Эти права тесно связаны с правом на вознаграждение. Результатом этой деятельности также является возникновение объектов интеллектуальной собственности. Уже ввиду этого данные отношения являются предметом гражданско-правового регулирования.

К этой же группе относятся отношения, направленные на обеспечение неприкосновенности жилища (ст. 30 Конституции Украины). Сюда также относят отношения, связанные с наличием у юридических лиц права на фирменное наименование, производственную марку, товарный знак. Это объясняется тем, что от оценки этих прав другими субъектами зависит в значительной степени прибыль юридического лица [25]. Сюда же относится право на выбор профессии и рода трудовой деятельности (ст.43 Конституции).

Во вторую группу отношений входят отношения, направленные на обеспечение права на жизнь (ст.27 Конституции); права на достоинство (ст.28 Конституции); права на честь и деловую репутацию (ст.7 ГК); права на свободу и личную неприкосновенность (ст.29 Конституции); права на тайну переписки (ст.31 Конституции); права на невмешательство в личную и семейную жизнь (ст.32 Конституции); права на опровержение недостоверной информации (ст.32, ч.4 Конституции); права на свободу передвижения и выбора места жительства (ст.33 Конституции Украины); права на объединение в политические партии и общественные организации (ст.36 Конституции Украины); права на митинги и демонстрации (ст.39 Конституции); права на собственное изображение (ст.511 ГК).

Анотація

Стаття присвячена питанням розгляду відносин, що складають предмет цивільного права України. Основну масу цих відносин становлять майнові відносини. Розглядається поняття майнових відносин, їх співвідношення з виробничими відносинами. Досліджується питання про критерії розмежування майнових відносин, врегульованих цивільним правом, від майнових відносин, що входять до предмету регулювання інших галузей права. Розглядаються ознаки і види особистих немайнових відносин, що складають предмет цивільно-правового регулювання.

Ключові слова: приватне право, публічне право, цивільне право, майнові відносини, особисті немайнові відносини.

Аннотация

Статья посвящена вопросам рассмотрения отношений, составляющих предмет гражданского права Украины. Основную массу этих отношений составляют имущественные отношения. Рассматривается понятие имущественных отношений, их соотношение с производственными отношениями. Исследуется вопрос о критериях разграничения имущественных отношений, регулируемых гражданским правом, от имущественных отношений, входящих в предмет регулирования других отраслей права. Рассматриваются признаки и виды личных неимущественных отношений, составляющих предмет гражданско-правового регулирования.

Ключевые слова: частное право, публичное право, гражданское право, имущественный отношения, личные неимущественные отношения.

Summary

The article is devoted to the consideration of relationships that constitutes the subject of civil law in Ukraine. Lots of these relations are property relations. Deals with the concept of property relations and correlation of industrial and property relations. It is explored the question of criteria of differentiation of property relations regulated by civil law, from property relations within the subject of regulation of other branches of law. The author analyzes characteristics and types of personal relations, which constitutes the subject of civil legal regulation.

Keywords: private law, public law, civil law, property, personal relations.

за рахунок розширення недоговірних зобов'язань шляхом включення до них зобов'язань, що виникають з односторонніх правочинів. На їх думку більш зручним є поділ зобов'язань за критерієм правомірності – на регулятивні (договірні та інші зобов'язання правомірного характеру) та охоронні (із заподіяння шкоди, безпідставного збагачення) [11, 419-420; 12, 18].

У ЦК збережено загальний підхід до формування розділу, присвяченого зобов'язанням, хоча їх перелік значно розширено у порівнянні з ЦК УРСР 1964 року. Відмінністю ЦК 2003 року від ЦК УРСР 1963 року є, зокрема, чіткий поділ всіх зобов'язань на два види: договірні та недоговірні зобов'язання, що, напевне, є рецепцією поділу зобов'язань з давньоримського права.

Між договірними і недоговірними зобов'язаннями існують відмінності, які визначають їх місце в системі зобов'язального права.

Договірні зобов'язання виникають на підставі угоди між суб'єктами договору, тобто завжди є результатом правомірних дій.

Недоговірні зобов'язання виникають за відсутності погодженої волі його учасників і не завжди є результатом правомірних дій. Визначальним фактором у недоговірних зобов'язаннях є саме відсутність погодженої волі суб'єктів. Зміст і характер правоможностей суб'єктів, а також обсяг цих правоможностей визначається законом чи волею суб'єктів, що не вимагає обов'язкового узгодження з волею іншого учасника зобов'язального правовідношення, яке виникло.

Недоговірні зобов'язання, як і зобов'язання взагалі, теж не однакові за своїм характером та змістом, що викликає питання щодо класифікації цих відносин. Серед недоговірних зобов'язань у ЦК опинилися відносно різні за своєю суттю зобов'язання. В результаті того, що недоговірні зобов'язання самі по собі є достатньо неоднорідними, за підставами виникнення їх можна поділити на регулятивні та охоронні. Відмінність регулятивних зобов'язань полягає в тому, що вони виникають з правомірних дій, наприклад, правочинів. Охоронні зобов'язання є, як правило, результатом цивільних правопорушень. В основі цього поділу лежать також правові норми, що регулюють суспільні відносини. Норми, що породжують регулятивні недоговірні зобов'язання, мають свою специфіку, а саме: „Ці норми регулюють „нормальні” суспільні відносини, установлюють „нормальні” правовідносини зобов'язального типу, оскільки один із суб'єктів цього правовідношення зобов'язаний зробити певні дії, а інший вправі вимагати здійснення цих дій” [13, 15]. Недоговірні регулятивні зобов'язання хоча і виникають за відсутності погодженої волі

його суб'єктів, останні пов'язані між собою взаємними правами та обов'язками зобов'язального характеру. Виконання цих зобов'язань забезпечується відповідними санкціями – несприятливими для суб'єкта правовими наслідками, передбаченими законом на випадок порушення [14, 424].

Таким чином, недоговірні зобов'язання можуть бути регулятивними та охоронними. Класифікаційним критерієм у цьому випадку виступають підстави виникнення зобов'язання. Стосовно зобов'язань, що регулюються у ЦК, а їх шість видів, то до регулятивних, тобто таких, що є результатом вчинення одностороннього правочину, адміністративного акту чи юридичного вчинку, можна зараховувати зобов'язання у зв'язку з публічною обіцянкою винагороди, зобов'язання, які виникають з факту рятування здоров'я та життя фізичної особи, майна фізичної або юридичної особи та вчинення дій у майнових інтересах іншої особи без її доручення. Об'єднуючим критерієм для цих видів зобов'язань є правомірність дій, що ведуть до виникнення зобов'язання.

У рамках регулятивних недоговірних зобов'язань можна відокремити зобов'язання з односторонніх правочинів та інших односторонніх дій. Так, зобов'язання у зв'язку з публічною обіцянкою винагороди та вчинення дій у майнових інтересах іншої особи без її доручення виникають з односторонніх правочинів, а зобов'язання, які виникають з факту рятування здоров'я та життя фізичної особи, майна фізичної або юридичної особи – з юридичних вчинків. Навпаки, охоронні зобов'язання виникають, як правило, з неправомірних дій (правопорушень, деліктів). У рамках правоохоронних зобов'язань можна виділити три типи – зобов'язання, що виникають внаслідок заподіяння шкоди, зобов'язання із набуття, збереження майна без достатньої правової підстави та зобов'язання у зв'язку зі створенням загрози життю, здоров'ю, майну фізичної особи або майну юридичної особи.

Розглянута класифікація за таким критерієм як підстави виникнення зобов'язання є не єдиною.

За співвідношенням прав і обов'язків зобов'язання підрозділяються на односторонні і взаємні (зустрічні або синалагматичні). В першому випадку, у однієї сторони зобов'язання є тільки права, тоді як у іншої – тільки обов'язки (наприклад, в зобов'язаннях довічного утримання або в зобов'язаннях із заподіяння шкоди). В другому випадку кожний з учасників зобов'язання має як права, так і обов'язки, тому кожна із сторін вважається боржником іншої сторони в тому, що вона зобов'язана зробити в її користь, і одночасно її кредитором в тому, що вона має право від неї вимагати. Наприклад, в договорі купівлі-продажу продавець

майна¹. Але сам же він визнавав, що тільки зареєстрований шлюб породжує права і обов'язки. Значить, факт перебування в зареєстрованому шлюбі є основним, визначальним, а не доповнюючим фактором для виникнення спільності майна подружжя.

Г. М. Свердлов в 1949 р. (тобто, після Указу від 8 липня 1944 р.) заявив, що вказане положення І. С. Гуревича є правильним щодо КЗ про сім'ю, опіку і шлюб РРФСР і ст. 125 КЗ про сім'ю, опіку і шлюб УРСР² (у редакції 15 вересня 1945 р.). При цьому Г. М. Свердлов явно не врахував того, що при відсутності зареєстрованого шлюбу, згідно з ст. 19 Указу від 8 липня 1944 р., а також із ст. 125 КЗ про сім'ю, опіку і шлюб УРСР і ст. 10 КЗ про шлюб, сім'ю і опіку РРФСР, спільність майна подружжя не може виникнути, навіть коли є інший елемент юридичного складу, що породжує цю спільність, – спільна праця.

На необхідність спільної праці подружжя як однієї з обов'язкових умов виникнення їх спільного майна вказують сімейні кодекси УРСР, БРСР, Грузинської РСР. Ця вимога є і в ст. 10 КЗ про шлюб, сім'ю і опіку РРФСР.

Під спільною слід розуміти корисну працю, яка, незалежно від її характеру, безпосередньо чи у своїй уречевленій формі, спрямована на створення спільного майна подружжя, причому ця спільність встановлюється не згодою його, явною чи такою, що мається на увазі, а самим законом, який вводить її як обов'язковий наслідок шлюбу³.

Для того, щоб майно вважалось придбаним спільною працею, зовсім не обов'язково, щоб кожний предмет був результатом безпосередньої живої праці чи придбаним на спільні гроші, достатньо, як виходить з наведеного визначення спільної праці, щоб подружжя виконувало корисну працю, результати якої йшли на створення спільного майна.

Для визначення спільності праці подружжя, як правило, не відіграє ролі, живуть вони разом чи окремо⁴. Це пояснюється тим, що шлюб означає

об'єднання результатів трудових зусиль подружжя протягом всього періоду перебування в ньому. Тому окреме проживання, коли воно не означає розриву сімейних відносин і, значить, не призводить до повного розділу господарства, не виключає спільності результатів праці. Коли ж проживання подружжя окремо є наслідком розриву сімейних відносин, це призводить до повного розділення їх господарства. За цих умов навряд чи можна визнати наявність спільної праці, а значить і спільність майна, оскільки праця подружжя не спрямована на створення такої спільності. В цих випадках, як правильно зазначає Н. В. Рабінович, визнання спільності майна подружжя не відповідало б дійсному стану речей і було б оснований на фікції⁵. Положення про роздільність майна подружжя, придбаного при вказаних обставинах, наводиться і судовою практикою. Так, ухвала Судової колегії в цивільних справах Верховного Суду СРСР від 16 червня 1947 р. по справі № 510 була опублікована під заголовком «Майно, придбане одним із подружжя в період їх роздільного проживання, становить особисту власність кожного з них»⁶.

Однак заголовок цієї ухвали не відповідає її змісту. В даному випадку підставою для визначення, тобто для визнання майна окремою власністю, був факт придбання спірного будинку на кошти, що належали позивачці до шлюбу. Тому наведене визначення навряд чи може бути доказом висунутого положення. Багато ясніше воно проведене в постанові Пленуму Верховного Суду СРСР від 16 грудня 1964 р. у справі за позовом Я. І. Єрмолінської до З. А. Єрмолінського. Сторони перебували в зареєстрованому шлюбі з 1922 р. 6 січня 1956 р. народний суд Пуховичеського р-ну Мінської обл. за позовом З. А. Єрмолінського до Я. І. Єрмолінської виніс рішення про розділ жилого будинку, що їм належав. У 1958 р. Єрмолінський, подарувавши дочці виділену йому судом частину будинку, купив половину іншого домоволодіння. В лютому 1964 р. він звернувся до суду з позовом до Єрмолінської про розірвання шлюбу. Остання пред'явила зустрічний позов про розділ придбаної Єрмолінським частини домоволодіння і трьох вкладів, що йому належали і були внесені ним в ощадкасу в 1953, 1956 і 1962 роках. Судова колегія в цивільних справах Мінського обласного суду шлюб між подружжям Єрмолінських розірвала, а в зустрічному позові Я. І. Єрмолінській відмовила. Судова колегія в ци-

¹ И. С. Гуревич, Брак и отношения супругов в советском семейном праве, — «Советское государство и право», 1941. № 2, стр. 107

² Г. М. Свердлов, Брак и развод, М.—Л., 1949, стр. 136. Правда, в роботі «Советское семейное право», Госюриздат, 1958. Г. М. Свердлов дещо змінив свою думку і пише, що наведене твердження І. С. Гуревича у всякому разі не може стосуватися законодавства БРСР і Грузинської РСР, а до 15 вересня 1954 р. і УРСР (вказана робота, стор 173). Це твердження навряд чи є точним. Думка І. С. Гуревича не відповідає ні союзному, ні республіканському законодавству.

³ М. Рейхель, Общеимущественные отношения супругов в советском праве, — «Советское государство и право», 1940, № 8—9, стр. 114.

⁴ Аналогічну думку в нашій літературі висловив М. Рейхель (вказана робота), — «Советское государство и право», 1940, № 8—9, стр. 114, а також А. І. Пергамент, Практика Верховного Суда СССР по вопросам семейного права, М., 1949, стр. 29.

⁵ Н. В. Рабинович, Личные и имущественные отношения в советской семье, Изд-во ЛГУ, 1952, стр. 51. Аналогічну точку зору висловлюють В. О. Рясенцев і К. О. Граве (В. А. Рясенцев, Советское семейное право 1956, стр. 35; К. А. Граве, Имущественные отношения супругов, Госюриздат, 1960, стр. 50—51).

⁶ «Судебная практика Верховного Суда СССР», 1947, вып. VII (XVI), стр. 21-22

дружжя, в спадкову масу повинні були надійти 6,5 тис. крб., чи 13 тис. крб. (у старих грошах). Отже, питання про початковий момент виникнення спільності майна подружжя має значення для визначення не тільки частки другого подружжя, а й часток спадкоємців.

Маючи на увазі, що спільне майно подружжя включає не лише право власності, але й обов'язкові права¹, тут можливі три рішення:

1) майно стає спільним з того моменту, коли воно зароблене, тобто, коли на нього виникає право;

2) коли воно одержано одним із подружжя;

3) коли воно внесено для спільного користування подружжя, тобто коли для виникнення його спільності вимагається особливе волевиявлення одного з подружжя, за яким це майно формально значиться.

Друге розв'язання цього питання не можна прийняти, бо до складу спільного майна подружжя входить, як вже відзначалось, не тільки право власності, але й право вимоги, і тому одержання одним з подружжя майна не може бути вирішальним для визначення моменту виникнення спільності останнього.

Слід вважати, що спільність майна подружжя, в тому числі основного його виду – заробітку, виникає з моменту, коли виникло право на це майно.

Ця думка диктується такими мотивами.

1) Діюче законодавство для виникнення спільності майна подружжя вимагає наявності двох умов, про які вже йшлося. Ніяких інших вимог для цього, зокрема вимоги одержання майна чи передачі його в спільне користування, закон не висуває.

2) Намір зробити спільним майно, надбане у шлюбі, повинен розглядатися як законна передумова самого шлюбу, як одна з умов шлюбного відношення, а не як умова перетворення в сумісну власність кожного окремого майнового об'єкта, придбаного у шлюбі².

Вступивши в шлюб і ведучи спільне господарство, тобто спільно споживаючи трудові доходи, подружжя тим самим висловило згоду підпорядкувати придбане ними в період шлюбу майно режиму, встановленому ст. 125 КЗ про сім'ю, опіку і шлюб УРСР, об'єднати результати своєї праці. Тому не вимагається, щоб у кожному конкретному випадку воно висловлювало таке бажання.

Протилежне розв'язання цього питання, тобто, що спільність майна виникає з моменту волевиявлення одного з подружжя, спрямованого на передачу майна в спільне користування, призвело б до ряду небажаних наслідків:

1) Якщо дружина займається домашнім трудом, тобто виконує працю, рівну праці свого чоловіка по здобуттю засобів до життя, створює йому умови для більш продуктивної праці, вона може нічого не одержати з заробленого ним, бо виникнення спільності заробітку залежить від його розсуду.

Таким чином, у цих випадках можуть уражатися майнові права дружини-домогосподарки. Проти цього і були спрямовані правила ст. 10 КЗ про шлюб РРФСР і відповідних статей сімейних кодексів інших союзних республік. Більше того, в такій ситуації праця одного з подружжя може бути засобом безпідставного збагачення другого, бо дружина, працюючи вдома, створює чоловікові умови для продуктивнішої праці, а значить, і для більшого заробітку.

2) Виникнення спільного майна подружжя залежало б від одностороннього волевиявлення одного з подружжя, що суперечить імперативному характеру ст. 10 КЗ про шлюб РРФСР і відповідних статей сімейних кодексів інших союзних республік, які встановлюють спільність майна подружжя, незалежно від його волі.

3) Спільність майна подружжя виникала б внаслідок не закону, а односторонньої угоди, здійсненої одним з подружжя, що зовсім неправильно.

Єдиним аргументом, що заслуговує на увагу, є те, що хтось один з подружжя має при певних умовах право на аліментування за рахунок заробітку іншого. Однак практично питання про обов'язок платежу аліментів між подружжям виникає, як правило, після розірвання шлюбу, тобто, коли спільність майна подружжя вже не існує. Отже, цей доказ не суперечить на практиці тому, що початковим моментом виникнення спільності майна, в тому числі й заробітку, є момент виникнення права на це майно³.

Законодавство в майбутньому повинно зберегти існуючий юридичний склад, що породжує спільність майна подружжя, бо він виходить з характеру шлюбу в соціалістичному суспільстві, підкреслює вирішальну роль особисто-правового зв'язку (зареєстрованого шлюбу) для виникнення майнових прав подружжя.

Окремо в майбутньому законодавстві слід акцентувати, що однією з умов виникнення спільнос-

¹ Наприклад, до складу спільного майна подружжя входить право на вклад, внесений у період шлюбу в кредитну установу (ст. 87 Основ, ст. 395 ЦК).

Аналогічну точку зору висловлює О. С. Иоффе (О. С. Иоффе, Советское гражданское право, ч. III, Изд-во ЛГУ, 1965, ст. 26–27).

² Г. М. Свердлов, Брак и развод, М.— Л., 1949, стр. 139.

³ Особливістю заробітку є лише те, що він формально лічиться на одному з подружжя, на зразок оформлення вкладу в кредитних установах. Однак це не перешкоджає визнанню цього вкладу спільним майном.

ЗАКОННІ ІНТЕРЕСИ ДИТИНИ В СІМЕЙНОМУ ПРАВІ І ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Зілковська Людмила Михайлівна – к.ю.н., доцент, заступник декана економіко-правового факультету Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова

Актуальність теми дослідження. Закон охороняє і захищає права та інтереси дітей від будь-яких зазіхань. Цьому присвячені як норми Конституції, так і інших законів. Статтею 52 Конституції України закріплено рівність дітей у своїх правах незалежно від походження, а також від того, народжені вони у шлюбі чи поза ним. Цією статтею також гарантовано, що утримання та виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, покладається на державу. Окрім цього, гарантії прав та інтересів дітей закріплено й в інших положеннях Конституції, які визначають права та свободи людини незалежно від віку, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану та інших ознак. На такій основі мають ґрунтуватися й інші законодавчі акти України в сфері охорони та захисту прав та інтересів дітей.

Постановка проблеми. Проблеми охорони та захисту прав та інтересів дітей на сьогодні набувають особливої актуальності через нестабільність економічного стану країни, поширення безробіття, збільшення кількості розлучень, значної кількості дітей, які мають статуси дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Аналіз чинного законодавства в сфері охорони та захисту прав та інтересів дітей показує, що законодавець часто застосовує формулу «права та/або інтереси дітей». Однак досить часто поняття «інтереси дітей» не наповнено конкретним змістом, а одночасне вживання понять «права» та «інтереси» дає підстави вважати, що їх законодавець відрізняє і що можливе одночасне їх існування.

Така проблема є загальною для сучасного законодавства. Як зазначають дослідники проблем законного інтересу О.В. Малько та В.В. Субочев, формулювання «права і законні інтереси громадян» достатньо часто зустрічається в текстах нормативно-правових актів. Більше того, можна стверджувати, що це словосполучення стало звичним. Однак якщо наявність прав у конкретних учасників правовідносин витікає безпосередньо з

тексту тією або іншої статті нормативно-правового акта, то «законні інтереси» є «завуальованим» правовим феноменом, згадка про який словосполученням «законні інтереси» в різних документах не дає чіткого поняття про їх сутність, про те, що це таке. Досить часто законодавець вживає термін «законний інтерес» достатньо довільно, не вкладаючи в нього визначеного правового смислу. Іноді в текстах нормативних актів законні інтереси не згадуються взагалі, хоча очевидно, що йдеться саме про них [1, 39-40].

Метою цієї статті є виявлення сутності інтересів дітей, які охороняються законодавством, а саме – Сімейним кодексом України (далі – СК), визначення кола суб'єктів, на яких СК покладає охорону та захист прав та інтересів дітей. На сьогодні правильне розуміння інтересів дітей набуває особливого смислу як в законотворчій, так і в правозастосовчій практиці.

Зауважимо, що категорія законного (охорнюваного законом) інтересу була об'єктом наукових досліджень з теорії права [1; 2, 95-103; 3; 4; 5; 6], однак дослідники приватного права замало уваги приділяють проблемі законного інтересу в сімейному праві, розглядаючи лише окремі об'єкти правового захисту. Серед останніх робіт, в яких найповніше розглядаються зазначені проблеми, слід назвати праці О.Ю.Ільїної, А.М. Нецаєвої, Ж.Л.Чорної [7; 8; 9; 10; 11].

В теорії права немає єдності щодо розмежування понять суб'єктивне право і законний інтерес. Так, О.В. Малько та В.В. Субочев вважають, що суб'єктивне право – це те, що безпосередньо гарантується державою в особі її компетентних органів, а законний інтерес – це явище, від права похідне, яке полягає в прагненні суб'єкта відносин до отримання певних соціальних благ способом, який би не суперечив існуючим в суспільстві правовим установкам [1, 40]. На думку авторів, прописаним в законі може бути тільки суб'єктивне право, законний же інтерес може відповідати даним установ-

власності (право володіння, користування, розпорядження) з урахуванням інтересів дітей (ст. 59 СК), змінювати прізвище дитини, якщо це відповідає її інтересам (ч. 5 ст. 148 СК), здійснювати свої батьківські права не суперечачи інтересам дітей (ч. 2 ст. 155), управляти майном дитини відповідно до її інтересів (ст. 177) тощо.

Низка норм СК стосуються влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, направлена на забезпечення інтересів дітей. Власне усиновлення, опіка та піклування, прийомна сім'я, дитячий будинок сімейного типу – це ті засоби, які покликані забезпечити інтереси дітей за відсутності батьків або належного піклування з їхнього боку. Тут доречно зауважити, що заборони щодо особи усиновлювача, опікуна, піклувальника, прийомних батьків, батьків-вихователів є єдиними відповідно до ст. 212 СК, зокрема усиновлювачами не бути особи, інтереси яких суперечать інтересам дитини. Зауважимо, що така вимога, як і багато інших вимог щодо осіб, які бажать взяти дитину-сироту або дитину, позбавлену батьківського піклування, відсутня стосовно патронатних вихователів, що вкрай негативно характеризує існуюче правове регулювання патронату. Виходячи з цього, а також з інших чинників, вважаємо, що неможна ототожнювати патронат з усиновленням, як це робиться деякими науковцями [16].

СК також вимагає, щоб суд, розглядаючи справи, що витікають із сімейного законодавства, брав до уваги інтереси дітей, наприклад, у разі: поділу майна, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя (ст. 71), зміни умов шлюбного договору (ст. 100), розірвання шлюбу за позовом одного з подружжя (ч. 2 ст. 112), визначення умов побачення з дитиною того з батьків, хто проживає окремо від неї (ч. 2 ст. 159), вирішення питання про повернення або залишення дитини за попереднім місцем проживання (ч. 1 ст. 162), надання відмови у відібранні малолітньої дитини і переданні її батькам або одному з них (ч. 3 ст. 163), вирішення питання про поновлення батьківських прав (ч. 4 ст. 169), використання майна дитини (ч. 1 ст. 177). Суду також надано право постановити рішення всупереч думці дитини, якщо цього вимагають її інтереси (ч. 3 ст. 171 СК). Правильний розгляд таких справ має велике значення, оскільки таким чином захищаються інтереси дітей. Інтереси дітей мають бути вирішальним фактором при винесенні судом рішення.

Отже, «наріжним каменем» СК є інтереси дитини, під якими ми пропонуємо розуміти створення умов, необхідних для її належного виховання,

духовного та фізичного розвитку, морального становлення, тобто всього того, що безпосередньо або опосередковано може позначитися на якості формування особистості. Тому ми погоджуємося з висловленою О.Ю. Ільїною думкою, що поняття «інтерес» в сімейному праві має філософський, юридичний і певною мірою економічний аспект [17, 13].

Слід погодитися з вченими, які зазначають, що кількість інтересів є значно ширшою, ніж кількість прав. Не завжди суб'єкт може мати права, але може мати інтерес. Так, держава не має сімейних прав, але має інтерес, який має вираз у необхідності укріплення сім'ї, піклуванні про добробут і розвиток дітей, забезпеченні пріоритетного захисту прав та інтересів дітей, зменшенні або відсутності безпритульних, зменшенні кількості злочинів, вчинених дітьми тощо. Отже, поряд с приватними інтересами підлягають захисту й публічні.

В будь-якому разі, законні інтереси охороняються і захищаються державою тому, що їх здійснення є правомірною поведінкою, не порушує меж закону. Слід погодитися з З.В. Ромовською, що «зарахування інтересу в групу охоронюваних законом створює його носію можливість діями визначеним чином, претендувати на визначену поведінку іншої особи, а у випадку незадоволення цього інтересу звертатися за його захистом» [18, 77]. На жаль, не кожен інтерес дитини може бути задоволений. Так, відповідно до ч. 3 ст. 4 СК кожна особа має право на проживання в сім'ї. В інтересах дітей є проживання їх у благополучній сім'ї, де вона може отримати належне виховання, освіту. І навпаки – не в інтересах дітей проживати в сім'ї, де нехтують їх правами та інтересами, де вони знає психологічних травм, насилля з боку членів сім'ї. Однак забезпечити такі інтереси дитини не завжди можливо через різні причини об'єктивного і суб'єктивного характеру.

В теорії права існує багато критеріїв для класифікації законних інтересів. Так, О.В. Малько та В.В. Субочев проводячи класифікацію законних інтересів за їх суб'єктами-фізичними особами, виділяють законні інтереси дітей та законні інтереси неповнолітніх. На нашу думку, ця класифікація є неповною, оскільки вона ігнорує таку специфічну категорію дітей, як діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, права та інтереси яких значно відрізняються від дітей, які мають батьків. Вивчення проблем законних інтересів дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, є вкрай актуальним і перспективним, але потребує додаткового висвітлення.

ЛИТЕРАТУРА:

1. См., например: Гражданский процесс: Учебник / Под ред. В.В. Комарова.-Х.: Одиссей, 2001.-С. 136; Тertyшников В.И. Гражданский процесс. -Х.: Консум, 2001. — С. 73.
2. См.: Штефан М.Й. Цивільний процес. — К.: Ін Юре, 2001. -С. 148.
3. См., например: Иоффе О.С. Советское гражданское право. — Л.: Изд-во ЛГУ, 1958. — Т. 1. — С. 156; Советское гражданское право. — Л.: Изд. ЛГУ, 1971. — Т. 1. — С. 196; Гражданское право Украины. — Х.: Основа, 1996. — Ч. 1. — С. 232.
4. См.: Братусь С.Н. Предмет и система советского гражданского права. -М.: Госюриздат, 1963. — С. 184; Советское гражданское право. — М.: Юрид. лит., 1965. — Т. 1. — С. 214, 220.
5. См., например: Тertyшников В.И. Указ соч. — С. 35, 43; Гражданский процесс: Учебник. — Х.: Одиссей, 2001. -С. 64, 74.
6. См.: Ведомости Верховной Рады Украины. — 2002. — № 11. — Ст. 79.

Анотація

У статті автором розглядається поняття представництва в цивільно-процесуальному праві, досліджуються різні підходи до його визначення, і пропонується авторський підхід. Автором розглядається питання подібності та відмінності правовідносин представництва в цивільному праві та цивільному процесуальному праві; досліджуються різні види представництва, а саме законне і добровільне.

Ключові слова: представництво, інститут процесуального представництва, правовідносини, законне представництво, договірне представництво, повноваження представника.

Аннотация

В статье автором рассматривается понятие представительства в гражданско-процессуальном праве, исследуются различные подходы к его определению, и предлагается авторский подход. Автором рассматривается вопрос сходства и различия правоотношений представительства в гражданском праве и гражданском процессуальном праве; исследуются различные виды представительства, а именно законное и добровольное.

Ключевые слова: представительство, институт процессуального представительства, правоотношения, законное представительство, договорное представительство, полномочия представителя.

Summary

In the article the author examines the concept of representation in the civil procedural law, examines different approaches to its definition, and suggests the author's approach. The author discusses similarities and differences in legal representation in civil law and civil procedural law, investigates various forms of representation, namely the legal and contractual.

Keywords: representation, Institute of procedural representation, legal representation, contractual representation, the representative's authority.

кументом – дорученням („лист поручений”, „прокурація”) від сторони, належним чином оформленим, тобто власноручно підписаним довірительом та з печаткою. Якщо ж сама сторона брала участь у судовому засіданні, то достатньо було їй усно підтвердити уповноваження нею прокуратора.

У „Правах, по которим судитися малоросійський народ” замість „прокуратора” вживається термін „адвокат”. Адвокати перед початком своєї адвокатської діяльності давали присягу на доброякісне виконання професійного обов’язку, дотримання етичних і правових норм, збереження конфіденційності, не зволікати справ, не породжувати безпідставних спорів та ін., вони повинні були реєструватися при судах. Уповноваження на участь у справі по Кодексу називалося „вірчос челобитье”, „веряще челобитье” або „вірчая”, які, як правило, було письмовими. Крім професійних адвокатів Кодекс дозволяв допускати до участі у процесі й непрофесійних захисників – батьків, опікунів, тобто за сучасною термінологією – законних представників[5, с. 45-56].

У праві Російської імперії, до складу якої належала Лівобережна частина України, починаючи з 1840 р., в Україні вводиться єдина система права, і загальнообов’язковим для застосування в судах став Звід законів Російської імперії, що закріплював право будь-якої особи, яка виступала в суді позивачем чи відповідачем, „производитъ тяжбу и иск через поверенаго”[6, с. 184]. У цивільному процесі діяльність повіреного полягала в „ходженні по делу”, тобто в складанні процесуальних паперів та їх подачі, явці до суду, представленні доказів, присутності при розгляді справи[7, с. 311].

Належну правову регламентацію інститут представництва у суді дістав за „Судовими статутами”, затвердженими 20 листопада 1864 р. Було введено інститут повірених, які поділялися на дві категорії – присяжних і приватних.

Присяжними повіреними могли бути особи, які мали вищу юридичну освіту й практичний стаж відповідної судової роботи. Присяжні повірені могли брати на себе представництво в цивільних справах[8, с. 15].

Приватними повіреними могли бути громадяни, які досягли 18 років, за винятком жінок, які не мали права представляти на суді чужі інтереси. або судовій палаті.

Що стосується представницької діяльності від імені юридичних осіб, то необхідно зазначити, що нерозвиненість капіталістичних промислових відносин в дореволюційній Росії гальмувала розвиток цього виду добровільного представництва. Законодавство не мало відповідної регламентації участі юрисконсультів в цивільному судочинстві.

У відповідності до ст. 38 ЦПК України сторона, третя особа, особа, яка відповідно до закону захищає права, свободи чи інтереси інших осіб, а також заявники та інші заінтересовані особи в справах окремого провадження (крім справ про усиновлення) можуть брати участь у цивільній справі особисто або через представника.

Представництво в цивільному процесі – це процесуальна діяльність, яка протікає в межах правовідношення між представником та судом, однієї особи (представника) від імені та в інтересах іншої особи (яка бере участь у справі), що здійснюється з метою захисту та охорони прав, свобод та інтересів у суді особи, яку представляють, і надання допомоги суду у встановленні дійсних прав і обов’язків осіб, які беруть участь у справі.

Словосполучення „від імені особи, яку представляють”, що застосований у визначенні цивільно-процесуального представництва, певним чином відрізняється від розуміння аналогічного терміна у цивільному праві. У цивільному праві дія від імені іншої особи, поряд з іншим, означає дії, що породжує безпосередній правовий результат для особи, яку представляють[9, с. 9]. У цивільному ж процесі дії представника безпосереднього результату для особи, яку представляють, не породжує. Представник у цивільному процесі вступає у відносини із судом, а тому його дії безпосередній результат для суду породжують. І тільки за допомогою суду особа, яку представляють, отримує ті чи інші права чи обов’язки.

Представництво від імені юридичних осіб необхідно відрізнити від ведення справ юридичних осіб їх органами. Цивільне процесуальне законодавство не дає чіткого та однозначного розмежування між представником юридичної особи і його органом (законодавець взагалі часто терміни „представник юридичної особи” та „орган юридичної особи” ототожнює. Тому, достатньо дискусійним у цивільному і цивільно-процесуальному праві є питання про те, чи слід вважати дії органу юридичної особи діями самої особи, чи це є дії представника.

У доктрині цивільного та цивільно-процесуального права переважає думка, що дії органу юридичної особи це суть дії самої юридичної особи. Однак існує й інша позиція, згідно з якою органи юридичних осіб належать до представників у власному розумінні цього слова, яка має тепер певне нормативне підґрунтя у положеннях ЦК та ЦПК України.

Згідно зі ст. 38 ЦПК України „юридичних осіб представляють їхні органи, що діють у межах повноважень, наданих їм законом, статутом чи положенням, або їх представники”.

правлені на конкретний державний орган або іншу особу, уповноважену виступати від її імені, що виходить з особливої форми представництва держави в цивільному обороті, множинністю осіб, виступаючих від її імені.

Тому питання про визначення особи, яка має право представляти інтереси держави в цивільному обороті, але і здатна фактично виконати те, що вказано в судовому рішенні має велике значення. У цьому випадку особа, чиї права порушені, не може напряму звернутися до держави і вимушена шукати уповноваженого представника (відповідний орган або особу), щоб пред'явити відповідні вимоги.

У відповідності до ст. 170 ЦК України держава набуває і здійснює цивільні права та обов'язки через органи державної влади у межах їхньої компетенції, встановленої законом. Тобто, держава, будучи єдиним та неподільним суб'єктом не діє у цивільних правовідносинах безпосередньо, а лише опосередковано через відповідні державні органи чи інших уповноважених осіб, які діють від імені держави та своїми діями створюють для неї цивільні права та обов'язки.

Слід відмітити, що при здійсненні своїх прав та виконанні обов'язків органи держави повинні діяти виключно в межах компетенції. Компетенцією є коло повноважень, а також напрямки діяльності та функції конкретного органу державної влади які визначаються нормативно-правовим актом.

Так, безпосередньо обслуговування державного бюджету здійснюється Державним казначейством (ст. 48 Бюджетного кодексу України), а загальна організація виконання Державного бюджету покладається на Міністерство фінансів України.

Тому, у якості відповідача у суді від імені держави у справах про відшкодування шкоди за рахунок держави повинні виступати представники відповідних фінансових органів, тобто державне казначейство, фінансові управління, районні фінансові відділи і т.д. однак, законодавство чітких орієнтирів з цього питання не дає.

При цьому варто мати на увазі, що суд не має право не прийняти позовну заяву на підставі того, що невірною вказаний відповідач.

Пред'явлення фізичними і юридичними особами позовних вимог безпосередньо до державних органів і органів місцевого самоврядування, діями (бездіяльністю) яких заподіяна шкода, не може служити підставою до відмови в прийнятті позовної заяви або до її повернення без розгляду.

Цивільним процесуальним законодавством України, не передбачено повернення позову, відправка позову адресату, залишенні без розгляду і т.п. – по мотиву неправильної вказівки відповідача зокрема вказівки неналежного відповідача. Питання про відповідача розв'язується при підготовці справи до судового розгляду.

У зв'язку з відсутністю єдиного універсального відповідача, виступаючого від імені держави, було б правильно закріпити в законодавчому порядку можливість пред'явлення позову безпосередньо до держави України, з подальшим обов'язком суду визначити належний орган або особу, до компетенції якого відноситься обов'язок виконання заявленої позивачем вимоги.

Стосовно захисту інтересів держави *прокуратурою* слід зазначити, що прокурор може скористатись своїм правом на звернення до суду із заявою про захист інтересів держави у випадках, коли органи виконавчої влади, передусім державного контролю, органи місцевого самоврядування, на які відповідними законодавчими актами покладено обов'язок захищати права та інтереси громадянина, державні або суспільні інтереси, не вживають для цього передбачених законом заходів, оскільки ці інтереси лишаються незахищеними[10, с. 94].

З урахуванням того, що «інтереси держави» є оціночними поняттями, прокурор у кожному конкретному випадку самостійно визначає із посиланням на законодавство, на підставі порушення матеріальних чи інших інтересів держави, обґрунтовує, в заяві необхідність їх захисту і вказує орган, уповноважений державою здійснювати відповідні функції у спірних підносинах.

У чинному законодавстві прямо не вирішене питання стосовно можливості представництва прокурором у суді інтересів органів місцевого самоврядування. Місцеві ради, їх виконкоми так само, як і держава, є втіленням публічної влади, відображають публічно-правові інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст. Крім того, інтереси держави та інтереси органів місцевого самоврядування за основними позиціями співпадають[11, с. 148].

Допуск до процесу представника осіб, указаних у ст. 38 ЦПК України, це обов'язок, а не право суду, у разі наявності належним чином оформлених повноважень, оскільки особи, яких представляють, мають конституційне право на правову допомогу та цивільно-процесуальне право брати участь у процесі через представника.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Дигесты Юстиниана / Пер. с лат.; Отв. ред. Л.Л. Кофанов. — М.: „Статут”, 2002.
2. Хвостов В.М. Система римского права. — М., 1996.
3. Римское частное право: Учебник / Под ред. И.Б.Новицкого и И.С. Перетерского. — М., 1997.
4. Статути Великого Князівства Литовського.- У 3-х томах.- Том I: Статут Великого Князівства Литовського 1529 р. / За ред. С. Ківалова, П. Музиченка, А. Панькова. — Одеса, 2002.
5. Права, за якими судиться малоросійський народ.- К., 1997.
6. Свод законов Российской империи, повелением Императора Николая I. — Т.10. Ч.2. Законы судопроизводства и о взысканиях гражданских — СПб., 1857.
7. Васьковский Е.В. Организация адвокатуры: в 2-х частях. — С-Пб., 1893. — Ч.1: Очерк всеобщей истории адвокатуры.
8. Данилов Е.П. Настольная книга адвоката. — М.: Кнорус, 2004.
9. Невзгодина Е.Л. Представительство по советскому гражданскому праву. — Томск, 1980.
10. Дунас Т., Руденко М. Участь прокурора у цивільному процесі // Прокуратура. Людина. Держава. — 2005. — № 5.
11. Косюта М. Інтереси громадян і держави як предмет прокурорсько-судового представництва // Юридический весник. — 2001. — № 1.

Анотація

Стаття присвячена дослідженню особливостей представництва юридичних осіб у цивільному процесі. Крім того, досліджується питання представництва юридичних осіб у римському приватному праві. У статті також аналізується участь у процесі організацій, що не мають статусу юридичної особи. Особливу увагу приділено представництву від імені держави у цивільному процесі.

Ключові слова: представництво, юридичні особи, цивільний процес, представництво держави.

Аннотация

Статья посвящена исследованию особенностей представительства юридических лиц в гражданском процессе. Кроме того, исследуется вопрос представительства юридических лиц в римском частном праве. В статье также анализируется участие в процессе организаций, которые не имеют статуса юридического лица. Особое внимание уделено представительству от имени государства в гражданском процессе.

Ключевые слова: представительство, юридические лица, гражданский процесс.

Summary

The article deals with features representative of legal persons in civil proceedings. In addition, we investigate the question of representation of legal persons in a Roman private law. The article also examines participation in organizations that do not have legal status. Particular attention is given to representation on behalf of the state in civil proceedings.

Keywords: representation, legal entities, civil litigation.

УДК 347.95:340.133

НОВЕЛИ КАСАЦІЙНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ЦИВІЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Мінченко Р.М. – д.ю.н., професор, Заслужений юрист України, зав. кафедри цивільного процесу НУ Одеська юридична академія

Реформування судової системи України і прийняття 7 липня 2010 року нового Закону України «Про судоустрій та статус суддів» № 2453 – УІ (далі Закон) суттєво вплинуло на цивільне судочинство України взагалі та на касаційне провадження в цивільному процесі зокрема.

Саме окремим питанням змін до діючого цивільно-процесуального законодавства в області реалізації права особи на касаційне оскарження судового рішення присвячена зазначена стаття.

Як відомо, особи які вважають, що рішення суду що набрало законної сили є незаконним та таким, що порушує їх законні права та охоронювані законом інтереси, мають право на звернення до суду касаційної інстанції з метою перевірки законності рішення суду першої та апеляційних інстанцій.

До недавнього часу функції щодо касаційного перегляду цивільних справ відповідно до «Прикінцевих та перехідних положень» до ЦПК і зміни до Закону України «Про судоустрій України» здійснювала Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України. Прийняття названого Закону не тільки кардинально змінила процедуру касаційного провадження щодо перегляду судових рішень у цивільних справах але і суттєво вплинула на подальше функціонування Верховного Суду України, його компетенцію та повноваження.

Відповідно до п. 2 ст.7 Закону, для забезпечення справедливого та неупередженого розгляду справ у розумні строки, встановлені законом, в Україні діють суди першої, апеляційної, касаційної інстанції і Верховний Суд України, відповідно до положення ст. 14 Закону, учасники судового процесу та інші особи у випадках і порядку, встановлених процесуальними законами, мають право на апеляційне та касаційне оскарження судового рішення, а також на перегляд справи Верховним Судом України. Згідно п.2 ст. 17 Закону, систему судів загальної юрисдикції складають: місцеві суди, апеляційні суди, вищі спеціалізовані суди та Верховний

суд України. Виходячи зі змісту вказаних положень стає зрозумілим, що Верховний Суд України більше не буде відігравати функції касаційної інстанції з перегляду будь-якої категорії справ. З метою реалізації права особи на касаційне оскарження рішення у цивільній справі відповідно до п.2 ст.31 Закону, та ст.323 ЦПК вперше в історії існування цивільного судочинства в Україні передбачено створення в системі судів загальної юрисдикції Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Право на касаційне провадження можна визначити як гарантовану державою можливість сторонам та іншим особам, які брали участь у справі, а також особам, які не брали участь у справі, якщо суд вирішив питання про їх права, свободи чи обов'язки, звернутися до суду касаційної інстанції з метою перевірки законності рішень суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку, рішення і ухвали апеляційного суду, ухвалені за результатами апеляційного розгляду, що набрали законної сили. (ст.336 ЦПК).

У цивільному судочинстві України, як і у судочинстві багатьох інших держав, касаційний перегляд судових рішень є остаточною їх перевіркою з метою забезпечення правильного застосування судами норм матеріального і процесуального права. Правова регламентація касаційного провадження у цивільному судочинстві на сьогоднішній день базується на тому постулаті, що перегляд судових актів, що вступили в законну силу в касаційному порядку є додатковою гарантією законності судового рішення. Зміна чи скасування акту судової влади можливе лише за наявності певних умов, але в принципі, кожне судове рішення може бути переглянуте в касаційному порядку і стати об'єктом своєї рідної ревізії судового акту. Зазначений вид судового провадження в цивільному процесі є особливим, так як переглянуті судові рішення в касаційному порядку на відміну від апеляційного провадження можуть бути тільки у випадку непра-

ЛІТЕРАТУРА:

1. Проблеми теорії та практики цивільного судочинства: Монографія / В.В. Камарова, В.І. Тертішников, В.В.Баранкова та ін.; / За заг. ред. професора В.В.Комарова. — Х.: Харків юридичний, 2008. — 928 с.

Анотація

В статті розкриваються окремі аспекти змін до цивільно-процесуального законодавства в області касаційного провадження, пов'язані з прийняттям Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Ключові слова: цивільне судочинство, касаційне оскарження, касаційне провадження, Вищий спеціалізований суд з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Аннотация

В статье раскрываются отдельные аспекты изменений гражданско-процессуального законодательства в области кассационного производства, связанных с принятием Закона Украины « О судоустройстве и статусе судей».

Ключевые слова: гражданское судопроизводство, кассационное производство, кассационное обжалование, Высший специализированный суд по рассмотрению гражданских и уголовных дел.

Summary

This article highlights some aspects of changings in civil procedural law made in the sphere of Cassation procedure which refer to the adoption of the Law of Ukraine “On the judicial system and status of judges”.

Keywords: civil legal procedure, cassation procedure, cassation appeal, the Supreme specialized court of considering civil and criminal cases.

Анотація

Автором досліджуються правовідносини, що виникають між морським торговельним портом і пароплаванням. Встановлено, що цивільно-правові відносини між портом і пароплаванням виникають у зв'язку з виконанням портом функцій, передбачених Положенням про взаємовідносини та взаємну відповідальність пароплавання і портів. З метою забезпечення можливості виконання морським торговельним портом покладених на нього як на державне виробниче підприємство функцій, в тому числі вступ у цивільні правовідносини як з пароплаванням, так і з клієнтурою, пропонується зберегти за морським торговельним портом права юридичної особи.

Ключові слова: морський торговий порт, пароплавання, державне виробниче підприємство, цивільні правовідносини, юридична особа.

Аннотация

Автором исследуются правоотношения, возникающие между морским торговым портом и пароплаванием. Установлено, что гражданско-правовые отношения между портом и пароплаванием возникают в связи с выполнением портом функций, предусмотренных Положением о взаимоотношениях и взаимной ответственности пароплавателей и портов. С целью обеспечения возможности выполнения морским торговым портом возложенных на него как на государственное производственное предприятие функций, в том числе вступление в гражданские правоотношения как с пароплаванием, так и с клиентурой, предлагается сохранить за морским торговым портом права юридического лица.

Ключевые слова: морской торговый порт, пароплавание, государственное производственное предприятие, гражданские правоотношения, юридическое лицо.

Summary

In connection with entering the country into the scale period of building of communist society, a legal regulation of relations connected with maritime transport, a clear definition of the legal status of enterprises participating in the organization and implementation of maritime transport are very important. One such enterprise is a sea port. The author has studied the legal relationship arising between the commercial sea port and the shipping company. It is established that the civil legal relations between the port and shipping company arises from the implementation of port functions under the Statute of the relationship and mutual responsibilities of shipping companies and ports. In order to ensure the possibility of the commercial sea port, conferred on him as a public industrial enterprise functions, including civil legal relationship with both shipping company and customers, it is proposed to retain the rights of legal person for commercial sea port.

Keywords: sea port, maritime transport, public industrial enterprise, civil relationship, a legal person.

ній власності у вигляді власності комунальної, власності АРК, власності суб'єктів федерації тощо.

У цей час не лише відбувається трансформація концепції права власності в Україні, але й приймається низка законодавчих актів (передусім, це Закон України від 18 лютого 1991 р. «Про власність»), які стали нормативним підґрунтям подальшого розвитку публічної власності взагалі і права державної власності, зокрема.

З врахуванням концепції права власності, яка існує у сучасній цивілістиці, право публічної власності може бути визначене як регламентована нормами права можливість суб'єктів публічних відносин використовувати (володіти, користуватися, розпоряджатися, мати корпоративні права тощо) на власний розсуд у межах своєї компетенції майно, яке їм належить.

У свою чергу, право публічної власності охоплює такі різновиди як 1) право власності Українського народу, 2) право державної власності, 3) право власності АРК, 4) права комунальної власності.

Фактором, який об'єднує усі різновиди права публічної власності, є наявність у цих відносинах владного елементу, який полягає в тому, що власник, здійснюючи своє право власності, більшою або меншою мірою використовує свої повноваження, як суб'єкта публічного права.

Разом із тим, їх відрізняє той самий обсяг повноважень і як суб'єкта публічного права, і як суб'єкта права власності.

Право державної власності може бути визначене як влада (повноваження) держави використовувати (володіти, користуватися, розпоряджатися, управляти тощо) майном, котре їй належить.

Суб'єктом права державної власності є держава Україна, яка виступає представником спільних інтересів народу.

Коло об'єктів права державної власності не обмежене. Держава може бути власником будь-яких речей, в тому числі тих, що вилучені з цивільного обігу і обмежені у обігу. Отже, у державній власності знаходиться майно, у тому числі грошові кошти, яке належить державі Україна.

Вилученими з цивільного обігу вважаються об'єкти, які не можуть бути предметом правочинів. Види об'єктів цивільних прав, перебування яких у цивільному обороті не допускається, мають бути прямо встановлені у законі. Наприклад, Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» до об'єктів, вилучених з обігу, зараховує державні природні заповідники, державні природні заказники, національні природні парки тощо.

У літературі зверталось увагу на те, що речі, вилучені з обігу, не є об'єктами цивільних правовідносин, внаслідок чого здійснення права держави по використанню таких речей, розпорядженню ними тощо не є сферою дії приватного (цивільного) права. Здійснюючі такі дії, держава виступає як суб'єкт владних відносин, його влада над речами у цьому випадку є виявом властивостей публічної влади. У зв'язку з цим дані відносини є сферою дії публічного права з усіма наслідками, що випливають звідси (метод впливу на учасників, принципи, засіб захисту тощо) [6, С. 154].

На підтримку згаданої позиції можна навести також такі аргументи.

По-перше, правове становище речей, вилучених з обігу, визначається нормами публічного права. Навіть якщо ці норми включені у норми цивільного права, це не міняє їх правової природи.

По-друге, порядок користування та розпорядження такими речами також має публічно-правовий характер.

І, нарешті, порядок управління речами, що вилучені із цивільного обігу, також є публічно-правовим.

Таким чином, можна говорити про розмежування речей публічного і приватного права (публічних речей і приватних речей), який має практичне значення, оскільки порядок здійснення права власності щодо публічних речей, управління ними тощо визначається нормами адміністративного права.

Отже, **публічні речі мають такі ознаки:** 1) ці речі мають специфічний зв'язок з державою або іншими соціально-публічними утвореннями; 2) вони призначені для публічного користування. Таким чином, держава, представляючи суспільство, має право власності на публічні речі, основним призначенням останніх є служіння громаді, суспільству.

Однак, при цьому держава має право власності не лише на речі, що вилучені із цивільного обігу, але й на такі, що приймають участь у цивільному обігу.

Таким чином, до складу права державної власності входить право власності на публічні речі і право власності на приватні речі.

Хоча право на публічні речі не є правом власності у вузькому значенні цього слова, бо має особливий адміністративно-правовий (публічно-правовий) режим. Однак з міркувань практичної доцільності воно згідно вітчизняній концепції цивільного законодавства вважається цивільним правом, що дозволяє досягти певної уніфікованості правових рішень у цій галузі.

Що стосується права державної власності на речі приватного права, то воно є традиційним правом власності, яке охоплює звичайні повнова-

Статтю 4.5 зазначається, що оренда майна, що належить підприємству на праві господарського відання, здійснюється відповідно до законодавства. Законом України від 14 березня 1995 р. «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про оренду майна державних підприємств та організацій» встановлено, що орендодавцями щодо цілісних майнових комплексів підприємств, їх структурних підрозділів та нерухомого майна, що є загальнодержавною власністю є Фонд державного майна України, його регіональні відділення та представництва. Державні підприємства можуть виступати у якості орендодавців щодо окремого індивідуально визначеного майна, а з дозволу Фонду державного майна України, його регіональних відділень та представництв, також щодо цілісних майнових комплексів, їх структурних підрозділів (філій, цехів, дільниць) і нерухомого майна.

Навіть побіжний аналіз дозволяє стверджувати, що право господарського відання є, по суті, правом на чужі речі.

Особливість прав на чужі речі полягає в тому, що при їх реалізації уповноважена особа обмежує власника у здійсненні його правоможностей.

УперіодсвогостановленнящеуСтародавньому Римі речові права на чуже майно виникли як обмеження права власності [8, С. 177]. Однак, будучи рецепційованими у країнах Європи, інститут речових прав був дещо модифікований.

Тут слід зазначити, що права на чужі речі, на мою думку, є не обмеженням, а обтяженням права власності. На користь цього свідчить те, що обтяження встановлюється з врахуванням волевиявлення уповноваженої особи (зокрема, власника) і припиняється внаслідок здійснення останнім чітко визначених дій. Виникнення права на чужу річ супроводжується встановленням певного правового статусу в уповноваженої особи, внаслідок чого власник обмежується у своїх повноваженнях щодо використання даної речі. Більше того, власник не просто обмежується, а на його майно в уповноваженої особи виникають певні повноваження [9, С. 226]. Крім цього, речове право на чуже майно, будучи суб'єктивним цивільним правом, реалізується для досягнення певної мети, яка має приватноправовий, господарський характер. І лише в силу реалізації цього права виникають певні обмеження повноважень власника.

Таким чином, найбільш поширеною формою реалізації права на майно державними підприємствами (зокрема, морськими торговими портами) є право на чужі речі, яке у ГК України поійменоване правом господарського відання. Разом з тим, існує розбіжність у позначенні даної категорії у різних нормативних актах. Враховуючи пріоритетність у регулюванні цієї сфери такого кодифікованого акту, як Господарський кодекс України, слід дотримуватися термінології, яка застосовується у ньому.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільне право України: Підручник: У 3 кн. Кн.1 / Є.О. Харитонов, Р.О. Стефанчук, А.І. Дрішлюк та н.: За ред. Є.О. Харитонова, А.І. Дрішлюка. — Одеса: Юридична література, 2005.
2. Підпригора О.А., Харитонов Є.О. Римське право: Підручник. — К.: Юрінком Інтер, 2003.
3. Ричард Пайпс. Собственность и свобода / Пер. с англ. — М.: Московская школа политических исследований, 2000.
4. Алексеев Н.Н. Собственность и социализм // В кн.: Русская философия собственности (XVII-XX в.). — СПб: СП «Ганза», 1993.
5. Лапина С.Н., Лелюхина Н.Д. Государственная собственность России: некоторые исторические уроки / В кн.: Собственность в XX столетии. — М.: Российская политическая энциклопедия, 2001.
6. Цивільне право України: Підручник / Є.О. Харитонов, Н.О. Санахметова. — К.: Істина, 2003.
7. Л.Жюллио де ла Морандьєр. Гражданское право Франции / Пер. с фр. Е.А.Флейшиц. — М.: Изд-во иностранной литературы, 1960.
8. Пухан И., Поленак-Акимовская М. Римское право. — М., 2001.
9. Нагнибіда В.І. Теоретичний аналіз правової природи речових прав на чуже майно // Еволюція цивільного законодавства: Зб. наук. праць.— К., 2004.

Анотація

Стаття присвячена дослідженню правового режиму майна морського торгового порту. Автором аналізуються законодавчі акти та установчі документи (зокрема, статут Порту), які визначають підстави здійснення господарської діяльності морським торговим портом. Досліджується зміст та визначення права господарського відання як найбільш поширеної форми реалізації права на майно державних підприємств (в тому числі морських торгових портів).

Ключові слова: морський торговий порт, право публічної власності, право приватної власності, речові права, права на чужі речі, право господарського відання, публічні речі.

Аннотация

Статья посвящена исследованию правового режима имущества морского торгового порта. Автором анализируются законодательные акты и учредительные документы (в частности, устав Порто), которые определяют основания осуществления хозяйственной деятельности морским торговым портом. Исследуется содержание и определения права хозяйственного ведения как наиболее распространенной формы реализации права на имущество государственных предприятий (в том числе морских торговых портов).

Ключевые слова: морской торговый порт, право публичной собственности, право частной собственности, вещные права, права на чужие вещи, право хозяйственного ведения, публичные вещи.

Summary

The article deals with the legal regime of property commercial sea port. The author analyzes the legislation and statutory instruments (in particular, the statute of Porto), which define the base of economic activity of commercial sea port. The content and definition of the right of economic management as the most common form of the right to property of public enterprises (including commercial sea port) are investigated in the article.

Keywords: sea commercial port, the right of public ownership, private ownership, property rights, the rights to other people's things, the right of economic management, public things.

вати своїх дітей. У правовідносинах між батьками і дітьми на батьках лежить обов'язок по вихованню дітей, який не може одночасно розглядатися і як право на виховання щодо дітей¹. З думкою Н. Єгорова навряд чи можна погодитися. Більш правильно видається точка зору В. Рясенцева, який стверджує, що правовідносини між батьками і дітьми є відносними правовідносинами, бо вони звернені лише до дитини. Одночасно ці права мають абсолютний характер захисту від порушення з боку всіх інших осіб². Як правильно зазначено в літературі, своєрідність відносин, регульованих сімейним правом, полягає в тому, що в них міра юридично значущої і забезпеченої поведінки може бути одночасно і правом, і обов'язком. Так, право батьків на виховання дітей є і їх обов'язком стосовно тих же дітей. Цьому обов'язку відповідає право дітей вимагати від батьків його належного виконання. З іншого боку, праву батьків на виховання дітей відповідає обов'язок дітей не чинити батькам перешкод при здійсненні цього права в інтересах дітей³. Так, ст. 150 СК передбачає обов'язки батьків по вихованню і розвитку дітей, а ст. 151 – права батьків по вихованню дітей.

Одним із доводів прихильників точки зору, згідно з якою сімейне право є частиною (підгалуззю) цивільного права, є те, що відносини, регульовані цивільним правом, тісно переплітаються з відносинами, регульованими сімейним правом⁴, наприклад, спадкове право тісно пов'язане з сімейними відносинами⁵, а відносини власності, що виникають між членами сім'ї, є різновидом відносин особистої власності⁶ (тепер – приватної власності). Дійсно, відносини, врегульовані цивільним правом, тісно переплітаються з відносинами, врегульованими сімейним правом. Це визнають і автори, які вважають сімейне право самостійною галуззю права. Так, О. Косова зазначає, що норми сімейного права пов'язані не тільки з цивільним правом, але і з іншими галузями права: адміністративним, цивільно-процесуальним правом⁷. Однак взаємозв'язок суміжних галузей права характерний не тільки для сімейного права. Тому наведений довід не може бути основою для розгляду сімейного права як самостійної галузі права⁸. Тісно

переплетення відносин, урегульованих цивільним і сімейним правом, пояснюється тим, що цивільне право і сімейне право є галузями єдиного права України, навіть більше, галузями приватного права. Цивільне право посідає центральне місце серед галузей права, регулюючих майнові відносини. Тому його норми можуть субсидіарно застосовуватися до сімейних, трудових, природоресурсових і екологічних відносин. Переплетення норм різних галузей права не означає, що ці норми є нормами однієї галузі права.

Одним із доводів прихильників точки зору, згідно з якою сімейне право повинно бути визнане частиною або підгалуззю, є можливість субсидіарного застосування норм цивільного права до регулювання сімейних відносин, яка передбачена в ст. 8 СК України і ст. 4 СК Російської Федерації. Однак з цього не можна, подібно до Н. Єгорова, робити висновок про однорідність особистих немайнових відносин. Ст. 8 СК України, на відміну від ст. 4 СК Російської Федерації, передбачає можливість субсидіарного застосування норм цивільного законодавства тільки до майнових відносин між членами сім'ї. Таким чином, можливість субсидіарного застосування норм цивільного законодавства до сімейних відносин і умова, передбачена в ст. 8 СК України і ст. 4 СК Російської Федерації, свідчать не про однорідність цивільних і сімейних відносин, а, навпаки, підтверджують висновок, згідно з яким сімейне право є самостійною галуззю права⁹. Субсидіарне ж застосування норм сімейного цивільного права, як було сказано і як зазначає Є. Суханов, пояснюється тим, що цивільне право становить основу приватноправового регулювання. Тому загальні норми і принципи цивільного права можуть застосовуватися для регулювання будь-яких відносин, що входять до приватноправової сфери, якщо про це відсутні прямі розпорядження спеціального законодавства (тобто в субсидіарному порядку). Це стосується не тільки сфери сімейного права, а й приватноправових відносин, що регулюються інститутами трудового, природоресурсового, екологічного права¹⁰.

Кожна галузь права має не тільки свій предмет, а й метод правового регулювання. Під методом правового регулювання розуміють сукупність прийомів і засобів, за допомогою яких норми права впливають на регульовані цими нормами суспільні відносини, а також засоби захисту цих відносин. Метод правового регулювання тісно пов'язаний з предметом правового регулювання і визначається ним.

¹ Гражданское право Т. 3. — М., 1999. — С 264-265.

² Рясенцев В. А. Семейное право. — С 51; Советское семейное право. — М., 1982.-С. 49.

³ Див.: Гражданское право Т. 3. — М., 1999. — С. 265.

⁴ Див.: Вильнянский С. И. Вказ. праця. — С. 14.

⁵ Див.: Там само.

⁶ Див.: Иоффе О. С Вказ. праця. — С 15

⁷ Див.: Косова О. Ю. Вказ. праця. — С 75;

⁸ Див.: Гражданское право. Т I.— М., 1998. — С. 143-144; Рясенцев В. А. Семейное право. — С. 10; Кодекс о браке и семье Украины: Научно-практический комментарий. — Х., 2001. — С. 12; Толстой Ю. К. Гражданское право и гражданское законодательство // Правоведение. — 1998. — № 2. — С. 147.

⁹ Слід відзначити, що Г. Матвеев заперечував субсидіарне застосування норм цивільного права до сімейних відносин (див.: Матвеев Г. К. Советское семейное право. — М., 1985. — С. 38

¹⁰ Див.: Гражданское право Т. 1. — М., 1998. — С 23.

давство застосовується лише у випадках, коли це прямо передбачене законом. Такі відносини не є цивільними, оскільки регулюються за допомогою імперативного методу, котрий не властивий цивільному праву.

2) Характером зв'язку між суб'єктами. Цивільні правовідносини це правовий зв'язок, що виникає з приводу нематеріальних і матеріальних благ, що належать приватній особі.

3) Змістом. Учасники цього виду відносин виступають як носії цивільних прав і обов'язків.

4) Характером захисту суб'єктивних прав і спонукання до виконання суб'єктивних обов'язків. Це відбувається за допомогою специфічних заходів впливу і, як правило, у судовому порядку.

5) Особливістю підстав виникнення, зміни і припинення цивільних правовідносин. Зокрема, такими підставами є не лише обставини, передбачені законом чи іншими актами, але також дії суб'єктів, які хоч і не передбачені цивільним законодавством, але внаслідок його загальних засад і значення породжують відповідні відносини [8, 111-113].

Якщо тепер порівняти немайнові та майнові відносини, які складаються між членами сім'ї у процесі спільного існування, проживання, побуту тощо, і цивільні відносини, то можна дійти висновку про відсутність між цими поняттями принципово важливих (сутнісних) відмінностей. (Так само як непомітними є відмінності правоздатності та дієздатності приватних осіб у галузі створення та функціонування сім'ї від цивільної правоздатності приватних осіб).

В результаті «сімейні відносини» виглядають такими, що практично поглинаються відносинами цивільними, котрими відповідно до ст. 1 ЦК є особисті немайнові та майнові відносини, засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників.

У зв'язку з цим варто згадати, що більшість варіантів проекту ЦК України включали норми, які регулювали сімейні відносини, до структури ЦК [9; 10]. Тільки на останньому етапі прийняття Цивільного кодексу СК був виокремлений у самостійний акт законодавства, що загалом відповідає візантійській традиції права у цій галузі.

Отже, нормами сімейного законодавства регулюються: відносини, що виникають у зв'язку зі шлюбом; особисті та майнові відносини між членами сім'ї; особисті та майнові відносини між іншими родичами; відносини, що виникають у зв'язку із влаштуванням дітей, які позбавлені батьківського піклування.

Таким чином, предметом сімейного права є особисті немайнові та майнові відносини, що ви-

пливають із шлюбу, споріднення, усиновлення, опіки та піклування, прийняття дитини в сім'ю для виховання та з інших підстав, які не заборонені законом і не суперечать моральним засадам суспільства і ґрунтуються на рівності та майновій самостійності їх учасників.

Відносини, які регулюються сімейним законодавством, можна поділити на кілька груп.

До першої групи відносин, що складають предмет сімейного права, належать відносини, пов'язані із виникненням та припиненням шлюбу, а також визнанням шлюбу недійсним. Ці відносини виникають або у процесі створення сім'ї або її припинення. Так, у сімейному законодавстві містяться норми, що встановлюють умови і порядок укладення шлюбу, порядок реєстрації шлюбу, наслідки заручин, умови і порядок припинення шлюбу, визнання його недійсним тощо.

Друга група охоплює особисті та майнові відносини, що виникають між членами сім'ї: подружжям, батьками та дітьми.

До третьої групи відносин належать особисті та майнові відносини між іншими членами сім'ї та родичами: відносини баби, діда, прабаби та прадіда з їх онуками та правнуками стосовно спілкування та захисту прав онуків та правнуків.

Особливу групу складають відносини, що виникають у процесі влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування (відносини усиновлення, патронату, тощо).

Разом із тим, оскільки ст.1 ЦК України відносить до предмету цивільно-правового регулювання як майнові, так і особисті немайнові відносини, предмет регулювання не може бути обраний критерієм встановлення галузевої приналежності відносин. Отже виникає необхідність встановлення тієї обставини, чи може слугувати таким критерієм метод правового регулювання, під яким, у найбільш загальному вигляді, розуміють прийоми юридичного впливу, комплекс юридичних засобів, за допомогою яких досягається мета впорядкування відносин певного виду.

У деяких сучасних підручниках з сімейного права часом йдеться про «метод сімейного права» [11, 19], «сімейно-правовий метод» [12, 22]. Однак, про наявність такого методу згадують, навіть, не всі прихильники виокремлення сімейного права [13; 14]. Тому виправданим здається проаналізувати особливості цивільно-правового методу регулювання сімейних відносин, щоб надалі визначити чи є вони достатніми для виокремлення самостійного методу правового регулювання. Отже почнемо з визначення згаданого методу.

Цивільно-правовий метод регулювання сімейних відносин – це сукупність специфічних за-

дичної рівності сторін, справедливості, добросовісності і розумності [8, 115].

Особливості застосування цивільно-правового методу для регулювання сімейних відносин полягає в тому, що, хоча тут застосовуються і уповноважувальні (диспозитивні), і імперативні засоби впливу на учасників сімейних відносин, однак, значною є питома вага саме останніх (що впливає, передусім, із засадничих положень ст.5 СК «Державна охорона сім'ї», ст.7 СК «Загальні засади регулювання сімейних відносин» та ін.). Проте, слід підкреслити, що від використання імперативного методу правового регулювання відповідні особисті та майнові відносини із сімейних не перетворюються на адміністративні.

Розглянуті вище уявлення про сутність сімейних відносин, врахування особливостей методу їхнього регулювання дозволяють тут визначитися стосовно бачення поняття та сутності сімейного права.

Слід зазначити, що ці питання в Україні практично протягом останнього століття є дискусійним, що знайшло відображення, як у правовій доктрині [12, 5-22; 11, 3-16; 14, 20-22], так і у практиці законодавства. Варто згадати, що більшість варіантів проекту ЦК України включали норми, які регулювали сімейні відносини, до ЦК України. В цілому рішення проекту Цивільного кодексу України в цьому відношенні виглядали привабливо, об'єднуючи в досить струнку систему весь комплекс відносин, що стосуються визначення становища приватної особи (зокрема, в сімейно-побутовій сфері). Відповідно, шлюб та сім'я розглядалися не як самоцінність, а як інститути цивільного права. Однак, таке концептуальне рішення викликало супротив не тільки представників «лівих», але й, навіть, деяких «центристів». Цілком логічно в цьому контексті з'явилися і пропозиції регламентувати шлюбний-сімейні відносини за допомогою самостійного кодексу, як це було у радянські часи. Об'єднання прихильників виокремлення сімейного права виявилось настільки могутнім і продуктивним, що зусилля останніх увінчалися ухваленням Сімейного кодексу України, що відбулося навіть раніше, ніж був прийнятий Цивільний кодекс.

Природно, постає питання, чому виникла така ситуація?

У пошуках відповіді на нього необхідно повернутися в початкову точку, поглянути на ті основи, які визначають в нашому суспільстві розуміння суті шлюбно-сімейних відносин, іншими словами – філософію браку і сім'ї.

У зв'язку з цим доречно пригадати те, що право є елементом культури (цивілізації), відображаю-

чи особливості світогляду того або іншого співтовариства людей.

Оскільки, у свою чергу, світогляд більшої частини суспільства формується та розвивається на основі певної релігії (або іншого, але схожого за сутністю філософського вчення), то й суть, принципи, зміст права в значній мірі (прямо або опосередковано) визначаються згаданим чинником.

Значною мірою саме вказаними обставинами обумовлене існування в Європі Західної і Східної традицій, в рамках яких відбувається розвиток окремих галузей права.

Філософсько-етична основа християнського шлюбу починає впливати на правове регулювання цього суспільного інституту вже незабаром після надання християнству статусу офіційної релігії в Римській імперії.

Якщо, наприклад, в класичному римському приватному праві шлюб розглядається, перш за все, як договір, спрямований на зміну правового, особистого і матеріального стану громадян, то з приходом християнства йому надають значення самостійного суспільного і правового інституту. Шлюб стає таїнством, а його соціальна значущість визначається тим, що він розцінюється як основа сім'ї, суспільства, Церкви, держави і разом з тим як регулятор моралі, а також взагалі всіх позитивних елементів людського співтовариства.

Разом із тим, у міру формування двох гілок християнства – західної (католицької) і східної (православної) відбувається диференціація розуміння значення шлюбу на Заході і Сході Європи.

Одним з головних положень православного християнства у цій сфері є визнання ним «помилковості» характерного для Заходу так званого «реалістичного» підходу до оцінки мети шлюбу, суть якого полягає в тому, що шлюб розцінюється, перш за все, як засіб створення умов для продовження роду, внаслідок чого знижується значення духовного і інтелектуального аспектів шлюбу. Саме ж православ'я практично від часів свого виникнення як гілка християнства дотримується протилежного підходу – ідеалістичного, згідно якому головна мета шлюбу полягає не в задоволенні потреби продовження роду, а в прагненні до розвитку, вдосконалення, повноти буття.

Обґрунтування такого бачення сутності шлюбу Іоанн Златоуст бачив у тому, що людина, яка не перебуває в шлюбі, це не людина, а тільки її половина. Чоловік і дружина не двоє людей, а одна людина.

Природно, що з таких позицій сімейні (шлюбно-сімейні) відносини н ряд чи можуть розглядатися як складова частина предмету цивільно-правового регулювання, оскільки це приземлює

ЛІТЕРАТУРА:

1. Азімов Ч. Про предмет і метод цивільного права // Вісник Академії правових наук України. N 1 (16).-X.: 1999.- С.143-151;
2. Алексеев С.С. Выражение особенностей предмета советского гражданского права в методе гражданско-правового регулирования. Виды гражданских правоотношений и метод гражданско-правового регулирования // В кн.: Антология уральской цивилистики. 1925 – 1989: Сборник статей. – М.: «Статут», 2001. – С. 7 – 53;
3. Братусь С.Н. Предмет и система советского гражданского права.—М.: Госюриздат, 1963.— 149 с;
4. Гонгало Б.М. Предмет гражданского права // Проблемы теории гражданского права /Институт частного права. – М.: Статут, 2003. – С. 3 – 23;
5. Малейна М.Н. О предмете гражданского права // Государство и право. – 2001. – № 1. – С. 25 – 31;
6. Федюк Л.В. Концептуальні підходи до особистих немайнових прав як предмету цивільного права // Право України. – 2005. – № 9. – С. 105 – 107;
7. Червоний Ю. С. Предмет гражданского права Украины // Юридична освіта і правова держава (до 150-річчя юридичного інституту ОДУ): Збірник наукових праць). – Одеса: Астропринт, 1997. – С. 144 – 150.
8. Харитонов Є.О. Вступ до цивільного права України. Навч. посібник. – К.: Істина, 2006.
9. Цивільний кодекс України. Проект у редакції від 25 серпня 1996 р. // Українське право. – 1996. – Число 2 (спецвипуск). – С. 32 – 523;
10. Цивільний кодекс України. Проект, прийнятий Верховною Радою України в першому читанні 5 червня 1997 р. // Українське право. – 1999. – Число 1. – С. 31 – 558.
11. Сімейне право України: Підручник / Л.М.Баранова, В.І. Борисова, І.В. Жилінкова та ін.; За заг. ред. В.І.Борисової та І.В. Жилінкової. – К.: Юрінком Інтер, 2004.
12. Сімейне право України: Підручн./ За ред. Ю.С.Червоного. – К.: Істина, 2004.
13. Матвеев Г.К. Советское семейное право/ Учебник. – М.: Юрид. лит., 1985. – 208 с.;
14. Ромовська З. В. Українське сімейне право : підручник [для студ. вищ. навч. закл.] / Зорислава Ромовська. – К.: Правова єдність, 2009. – 500 с.
15. Харитонova О.І. Адміністративно-правові відносини (проблеми теорії): Монографія. – Одеса: Юридична література, 2004.
16. Харитонов Є.О., Харитонova О.І. Цивільні правовідносини. Навчальний посібник. – К.: Істина, 2008.

Анотація

У статті досліджуються питання сутності сімейних відносин, аналізуються особливості методу правового регулювання цих відносин, розглядаються особливості впливу Західної та Східної традицій приватного права в Україні, та розуміння шлюбно-сімейних відносин в українському суспільстві. На такому підґрунті досліджуються сутність та поняття сімейного права, як розділу приватного (цивільного) права, норми якого визначають статус приватної особи, і спеціально регулюють низку сімейних та пов'язаних з ними відносин за участі останньої.

Ключові слова: цивільні відносини, сімейні відносини, предмет сімейного права, цивільно-правовий метод регулювання, приватне і публічне право, Західна традиція приватного права, Східна традиція приватного права

Аннотация

В статье исследуются вопросы сущности семейных отношений, анализируются особенности метода правового регулирования этих отношений, рассматриваются особенности влияния Западной и Восточной традиций частного права в Украине, и понимания брачно-семейных отношений в украинском обществе. На такой почве исследуются сущность и понятие семейного права, как раздела частного (гражданского) права, нормы которого определяют статус частного лица, и специально регулируют ряд семейных и связанных с ними отношений с участием последнего.

Ключевые слова: гражданские отношения, семейные отношения, предмет семейного права, гражданско-правовой метод регулирования, частное и публичное право, Западная традиция частного права, Восточная традиция частного права

SummaryIn the article questions of the essence of family relations are explored, the features of the method of regulation of these relations are analyzed, the features of the influence of Western and Eastern traditions of private law in Ukraine, and the understanding of marriage and family relations in the Ukrainian society are discussed. On this basis the author investigates the nature and concept of family law, as a section of private (civil) law, the rules which determine the status of an individual, and specifically regulate the number of system cleaning and related relations with the latter.

Keywords: civil relations, family relations, the subject of family law, civil law method of regulation, private and public law, the Western tradition of private law, the Eastern tradition of private law

